

GEEN VERMOEIDHEID MEER

Er blijft dus nog een sabbatsrust over voor het volk van God. Hebreeën 4:9

Hoe anders zal jouw leven in de hemel zijn dan hier! Nu werk je hard en voel je de last van vermoeidheid, maar daar – in het land van de onsterfelijken – bestaat geen moeheid meer. Hier wil je jouw Meester graag dienen, maar je merkt telkens weer dat je kracht tekortschiet. Steeds opnieuw klinkt je gebed: “Heere, help me om U te dienen.” Maar wees gerust, dit blijft niet voor altijd zo. De hete dag van vermoeidheid loopt ten einde. De zon staat al laag en straks gaat ze onder, om daarna weer op te komen met een dag die stralender is dan je je ooit kunt voorstellen – een dag in een land waar je God zonder ophouden zult dienen, en toch volledig rust zult ervaren. Hier is rust altijd maar half, daar zal de rust volmaakt zijn. Hier voel je vaak nog onrust, omdat je weet dat je doel nog niet bereikt is. Maar dáár, daar is volkomen vrede. Daar hebben allen de top van de berg bereikt en rusten veilig in de armen van hun God. Dus, vermoeide ziel, stel je eens voor hoe het zal zijn om nooit meer moe te zijn. Denk aan een rust die eeuwig duurt, die nooit ophoudt. Hier draagt zelfs je grootste vreugde altijd iets tijdelijks in zich: bloemen verwelken, vogels sterven, je mooiste dagen worden verduisterd door de nacht, en je diepste geluk golft heen en weer met verdriet. Maar dáár is alles onsterfelijk. Daar blijft de harp altijd zuiver klinken, de kroon altijd stralen, het oog altijd helder en het hart eeuwig sterk. Daar zal jouw hele wezen volledig opgaan in pure, oneindige vreugde. Wat een dag zal dat zijn! De dag waarop sterfelijkheid verdwijnt in het leven, en de eeuwige sabbat eindelijk begint.

